

Ďalej by som chcel poďakovať priateľom, vďaka ktorým sa mi počas dlhých hodín strávených pred monitorom notebooku podarilo nezošalieť. Pang, Will, Mills, Doug, John, Charlie – spoločný smiech a spoločne vypité šálky kávy sa vždy cenia.

Bratovi som už poďakoval, okrem neho však cítim veľkú vďaku aj voči zvyšku svojej rodiny, najmä voči Melisse, Noahovi a, samozrejme, aj voči mame a otcovi. Svojim rodičom vďačím za svoje najväčšie vášne: futbal a knihy. Sú mi skutočným vzorom vo všetkom, čo robím.

A nakoniec – toto celé by som nikdy nedokázal bez podpory a pochopenia, ktoré mi počas dlhých víkendov plných práce poskytovala Iona. Posielam veľa lásky.

KAPITOLA 1

Majster Francúzska

MUŽSTVU PARIS SAINT-GERMAIN chýbalo k tomu, aby sa prvýkrát po takmer dvadsiatich rokoch stalo majstrom Francúzska, posledné víťazstvo. Mladší hráči boli veľmi nervózni, ale našťastie ich viedol niekto, kto vedel prvé aj posledné o tom, čo je to byť pod tlakom.

„Veríte mi?“ spýtal sa Zlatan trénera Carla Ancelottiho pred všetkými v šatni tesne pred výkopom.

„Samozrejme,“ odpovedal Ancelotti. Zlatan bol najlepší strelec v lige a svojimi gólmi PSG neustále zachraňoval.

„Tak sa upokojte!“ povedal mu Zlatan. „Tento titul vyhráme, sľubujem.“

Už od čias, keď ako malý chlapec vyrastal v drsnej štvrti Rosengård vo švédskom Malmö, mával Zlatan veľkú sebadôveru. Ak sa mal stať najlepším, musel sám veriť, že je najlepší. Od slávneho boxera Muhammada Aliho sa naučil, že okrem slov sú potrebné aj činy. Ak Zlatan povedal, že PSG vyhrá ligu, mal tiež v úmysle zabezpečiť, že sa to naozaj stane.

PSG hrali vonku, na ihrisku Lyonu, ktorý s nimi súperil o titul. Lyonskí hráči aj fanúšikovia zúfalo túžili zabrániť Zlatanovi a jeho spoluhráčom vo víťazstve v lige na vlastnom ihrisku. Zastaviť Zlatana však nebolo jednoduché. V skutočnosti to bolo priam nemožné. Bol vysoký, rýchly, silný, šikovný a bol dobrý strelec – mal všetko, čo bolo treba. Na samom počiatku zápasu zachytil jeho strelu obranca na bránkovej čiare.

„Nevzdávajte to!“ povzbudzoval svojich spoluhráčov. „Ono to tam padne!“

V druhej polovici Zlatan získal loptu a rozbehol sa s ňou dopredu. Odovzdal ju defenzívnemu záložníkovi Thiagovi Mottovi a lyonskí obrancovia očakávali narážacku. Zlatan pre nich predstavoval nebezpečenstvo, a tak sa rozbehli k nemu a ponechali

veľa priestoru na strelu jeho parťákovi Jérémymu Ménezovi. Thiago prihral Jérémymu a ten sa trafil do spodnej časti bránky.

Góóóóóóóóóóóóóóóó!!!!!!!!!!!!

Dostať sa do vedenia bola taká úľava! Hráči PSG sa navzájom objímali, no vedeli, že ešte nie je koniec. Zlatan si uvedomoval, že o tomto kľúčovom góle nesmie veľmi premýšľať – bolo nutné uistiť sa, že všetci zostanú sústredení.

„Už je pred nami len polhodinka, chalani – sústredte sa!“

Hráči PSG svojho hviezdneho útočníka vždy počúvali. Pri záverečnom hvizde skákali od radosti. Zlatan urobil to, čo na začiatku sezóny slúbil – pomohol PSG vyhrať ligu. Celý tím sa zbehol na ihrisku a začal tancovať.

Champions, champions, olé olé olé!

Rozbehli sa k fanúšikom PSG, aby im potleskom poďakovali za podporu, ktorú tímu počas celej sezóny poskytovali. Zlatan nikdy nezabudol, aké má šťastie, že môže hrať svoj milovaný futbal pred tisíckami ľudí, ktorí ho zbožňujú. Mal obrovskú radosť, že pre fanúšikov získal pohár. Hráči hodili do davu svoje dresy a obliekli si tričká s nápisom „Paríž sú

majstri“. Na svoj elegantný oblek si ho navliekol dokonca aj Ancelotti.

Zlatan za dohľadu televíznych kamier zareval ako lev. Išlo o jeho desiaty ligový titul v priebehu iba dvanástich rokov, ale víťazstvá sa mu nikdy neomrzeli. Bol to ten najlepší pocit na svete. Bol to dôvod, prečo každý deň stále tak tvrdo pracoval na tréningoch, prečo sa učil nové triky a vylepšoval svoje schopnosti. Nenávidel prehry a miloval trofeje. Bola to jedna z jeho najlepších sezón. Bol najlepším prvoligovým strelcom a tiež Hráčom roka.

„Zase sme vyhrali ligu!“ skríkol na Maxwella. Boli najlepšími priateľmi a spoločne hrali v Ajaxe, v Interi Miláno, v Barcelone aj PSG. V štyroch rôznych kluboch v Holandsku, Taliansku, Španielsku a teraz vo Francúzsku vyhrávali jeden pohár za druhým.

„Pamätáš sa, ako som nastúpil do Ajaxu a nemal som žiadne peniaze?“ povedal Zlatan s rukou okolo kamarátových pliec.

Maxwell sa zasmial. „Jasné, musel som ti každý večer robiť večeru. Bol si vtedy vážne arogantný chalan – mal si veľa nepriateľov!“

Od doby, keď bol malým a rozhnevaným pouličným hráčom futbalu, ktorý žil v nebezpečnej časti

Malmö, Zlatan urazil dlhú cestu. Ohromný talent mal vždy, ale aby sa mohol stať superhviezdou, musel si prejsť radom dôležitých lekcí.

„Bol som iný a im sa to nepáčilo,“ bránil sa Zlatan. Nejakú chvíľu mu trvalo, než prišiel na to, ako svoju zvláštnu osobnosť čo najlepšie využiť na ihrisku.

V čase, keď hral za Ajax, postupne ovládol svoj temperament. Stal sa tímovejším hráčom a sústredil sa na strelanie gólov, namiesto aby sa len predvádzal. Teraz, v PSG, mal tridsať, bol vysoký, zručný a bol útočníkom svetovej triedy a vedúcou postavou na ihrisku. Stal sa najúspešnejším strelcom Švédska a najdrahším hráčom všetkých čias. Jeho meno poznal každý.

Zlatan! Zlatan! Zlatan!

Bola to cesta plná dramatických zvrátov a dobrodružstiev a Zlatan si užíval každú jej minútu. Maxwell, Mino, Mourinho, Helena, jeho otec – bolo tu veľa ľudí, ktorí mu pomohli dosiahnuť sen.

„Od tej chvíle si poriadne dospel,“ pripustil jeho kamarát Maxwell.

„Ja viem, ale ešte stále som chalan z Rosengardu!“ odpovedal mu Zlatan so širokým úsmevom na tvári.

KAPITOLA 2

Rosengård

„ZLATAN!“ SKRÍKLA JURKA do studeného nočného vzduchu. „Zlatan!“

Stála pri vchode ich bytu a čakala, až začuje svišti-vý zvuk, ako okolo prechádza bicykel BMX jej syna. Zlatan bol príliš malý na to, aby sa mohol hrať v noci vonku, tým skôr potom na sídlisku ako Rosengård. Pouličné lampy väčšinou nefungovali a vo vysokých vežiakových blokoch bolo množstvo okien rozbitých. V susedstve sa každú chvíľu niečo zomlelo a Jurka sa nikdy neprestávala strachovať o svoje deti. Zlatan však len nerád poslúchal matku alebo kohokoľvek iného. Bol presvedčený, že už sa o seba vie postarať sám.

„Neboj sa, budem v pohode!“ hovoril jej s úsmevom, keď odchádzal na zraz s kamarátmi. Zlatan bol na svoj vek malý, ale mal veľké sebavedomie.

Jurka veľmi tvrdo pracovala ako upratovačka, aby zarobila peniaze pre rodinu. To však znamenalo, že bývala len málo doma, aby na nich mohla dohliadnuť. Keď tam byť nemohla, snažila sa deťom zabezpečiť večeru u svojej sestry alebo u niekoho z ich priateľov. Inak sa potĺkali po uliciach a živili sa instantnými rezancami s paradajkovou omáčkou.

Nebol to práve zdravý spôsob dospievania, ale Jurka si nič lepšie nemohla dovoliť. Svoje deti milovala, ale musela na ne byť prísna. Jej dcéra Sanela bolo poslušné dievča, ale Jurka musela stále dúfať, že sa bude dobre správať aj Zlatan.

„Prepáč, mami!“ kričal Zlatan, zatiaľ čo bežal na štvrté poschodie po špinavom schodisku k ich bytu. Bol veľmi hladný.

„Kde si bol?“ spýtala sa ho Jurka okamžite.

„Len tu okolo,“ odpovedal jej, stále ešte bez dychu. „Odohrali sme dlhý futbalový zápas. Samozrejme sme vyhrali!“